

стрували колко-то домашно-то благополучіе? Негли страдаяха тѣ жени ванѣ нѣкое мало не-удоволствіе, но съ толко по вече благодареніе ся вращаха у дома си. Едвамъ Марія и Домингъ ги гледаха отъ тая высочина верху путя Памплемускій, и той часъ пристигаха при полы-те на планина-та за да имъ помогнатъ въ възлзваніе-то. Домувладчицы-те разпознаваха отъ погледа на слугы-те съ колко радость они ги приемаха. Нахождаха въ долове-те си чистота свобода, добринны съ свои трудове само придобиты, и служители кои-то издыхаваха ревность и любовь. И тѣ съ исты-те потребности соединени еднаквы почти болкы като пострадали называваха ся взаимно съ пресладкы-те имена пріятельскы-те другарки и сестри, и не имаха освенъ едно исто желавіе, една и уста полза, една и уста трапеза. Все-те, вкрацѣ, бѣха между тѣхъ общи. Ако ли нѣкогда ся разпаляше въ душа та имъ нѣкой ветхій огонь по сиденъ отъ пріятельскій, чистата вѣра, содружена съ цѣломудры нравы управляваше го камъ будуща-та жизнь, какъ-то единъ пламень когда неима вече тука храна полетява камъ небеса-та.